

AMSTERDAM - Jaren hing een bordje voor het raam van café Brandon met in rommelig handschrift: 'Onnodig te reflecteren'. Brandon mocht dan gesloten zijn, kastelein Jan en echtgenote Corry dachten er niet aan de boel te verkopen. Zolang zij erboven woonden, zou geen ander op de begane grond de tap beheren. En zo werd café Brandon, op de hoek van de Leliegracht, een wat mysterieus café: het was er, maar je zag er nooit beweging. Alleen op die zeldzame dagen dat Jan en Corry er hun oude clientèle ontvingen, 'op reünie'. Dan kwamen ze, allemaal. Ook gisteren weer, al was de aanleiding een droevige; kastelein Jan Brandon is overleden, 88 jaar oud.

Sommigen kwamen er al als scholier, aten er 's middags hun boterham en kochten er, als ze geld hadden, een kopje koffie. "Kwam de conciërge in zicht, dan dook je in de kelder," vertelt een oudgediende.

Oud-D66-fractievoorzitter

Laatste reünie van de cafézonen van wijlen Jan Brandon

Bart Robbers kwam als student en werd cafézoon. "Ik stapte binnen omdat de koffie bij de VU, die aan de overkant drie faculteiten had, niet lekker was. En die van Jan was maar een dubbeltje duurder." Het werd 'eeuwige' vriendschap.

Voor wie sores had, stond achter altijd wel een bord met boterhammen of een warme hap klaar. En oudere, alleenstaande mannen, die anders misschien op straat zouden zijn beland, werden 'op de rails' gehouden. "Mannen als Engeltje en Ome Gerrit," weet Robbers. "Corry beheerde hun geld in een potje. Elke dag kre-

gen ze vijf gulden om van te eten. Zo kwamen ze zonder problemen de week door."

Eigenlijk was Jan straatmaker. Robbers: "En géén stratenmaker, zou hij zonodig hebben gecorrigeerd." Maar de ontmoeting met cafédochter Corry veranderde zijn leven. Toen Jan in de oorlog tewerkgesteld dreigde te worden, wist 'Ome Joop' van Doornewaard, Corry's vader, de bezetter te overtuigen dat hij zijn schoonzoon niet in de zaak kon missen. Zo werd de straatmaker kastelein. Op één jaar na dan, 1959, toen ze het café verpachtten. De familie bleef erboven wonen: Jan

en Corry, Ome Joop en echtgenote Tante Na en, op zolder, huisgenoot Joop Siep. Binnen een jaar namen ze de zaak weer terug. Ze konden het toch niet aanzien, een ander in hún café.

De klaverjasclub Trainen Doet Winnen huisde er, studentendispuut Odysseus had een eigen sleutel en de dominoclub hield er domicilie. Voor de late uurtjes golden afspraken, aldus Robbers. "Bij controle zou iemand niet goed worden en op de grond gaan liggen. Dan hadden we een alibi om er nog te zijn. Nee, ik heb dat nooit meegemaakt."

Zo'n veertien jaar terug, schatten de oudgedienden, hielden Jan en Corry ermee op. Het werd ze te veel. De openingstijden waren al steeds wonderlijker geworden. Als Jan nog niet klaar was met de koffie, werd je doorgestuurd. Dat overkwam ook de toenmalige prinses Beatrix, die verderop een galerie had bezocht. "Ze werd door Jan gedeceideerd weggewuifd. Dat is het enige in zijn leven waar hij waarschijnlijk spijt van heeft gehad."